

PŘÍBĚH

ZVÍŘECÍ ŘEČ

„Jeden ovčák v lese pásł ovce. Tu slyší nějaký sykot; jde tam a vidí plamen, a v něm syčí had. Had prosil, aby ho ovčák vysvobodil. Ten mu podal svou hůl a had po ní vylezl ven, a navinul se ovčákovi okolo krku. „Běda mi!“ nařikal ovčák.

„Nic se neboj,“ odpověděl had, „a dones mě k otci mému, hadímu caru.“ Ovčák nevida jiné pomoci, šel a přišel kvratům, které byly spleteny ze samých hadů. Had ovčákovi na krku zapískl a vrata se hned rozpletly a propustily ovčáka. „Počkej,“ řekl mu had, „až přijdeš kotci, bude se ptát, co budeš chtít, ale ty nic jiného nežádej, než abys mohl rozumět řeči všech zvířat.“

Když je hadí car spatřil, ptal se syna, kde tak dlouho byl? A ten vypravoval, jak ho ovčák zachránil. „Řekni, synku!“ pravil hadí car k ovčákovi, „co ti mám dát, že s mi dítě vysvobodil?“ — „Nechci nic, než dar řeči, abych rozuměl všem zvířatům.“ — Car mu domlouval, je to nebezpečná věc; ale když ovčák přece na svém stál, plivnul mu hadí car a ten zase jemu, třikrát do úst, a potom řekl: „Nyní máš, co jsi chtěl, jdi s Bohem! ale nikomu ani slovo, jinak umřeš.“

Ovčák se vrátil zase ke stádu, a lehl si, aby si odpočinul. Tu přiletěly dvě vrány, sedly na strom a hovořily svou řečí: „Kdyby ten ovčák věděl, že tam, kde to černé jehně leží, je v zemi veliký poklad zakopán, vyzvedl by jej.“ Ovčák šel a pověděl to svému pánu, a poklad vyzvedli. „Cos našel, je tvé,“ řekl mu pán, „daroval ti to pán Bůh. Jdi, vystav si dům, ožeň se a buď dobře živ.“

Za krátký čas ovčák zmohl se tak, že byl nejbohatším v celém okolí. Jednou na koledu dal vystrojiti pastýřům svým na polí hostinu a sám tu noc místo nich hlídal

pohádka

dobytěk. V noci přišli vlci a vyjíce pravili: „Můžeme si zadáviti nějaké dobytče?“ A psi štěkali odpověď: „Pojd'te a najíme se masa i my.“ Ale mezi psy byl také jeden starý, který měl jen ještě dva zuby; ten odpověděl vlkům: „Dokud mám ty dva zuby, nedám, abyste mému pánu škodili!“ Ráno poručil hospodář pastýřům, aby všechny psy pobili a jen toho starého nechali, a sluhové, ač neradi, poslechli.

Potom jel hospodář se svou ženou domů. Hospodářův kůň zaklusal a řekl klisně, na které seděla hospodyně: „Pojd', co se tak loudáš?“ A klisna mu odpověděla: „Snadno ti pobízeti, když neseš jen jednoho; ale já musím tři nésti: hospodyně s dítětem a své hříbě!“ Hospodář se hlasitě zasmál a ohlédl se. Žena pobídla klisnu ptala se, proč se zasmál? „Jen tak,“ vymlouval se hospodář, „na něco jsem si vzpomněl.“ Žena však mu nedala pokoj, čím více se vymlouval, tím více náléhala, až jí řekl, kdyby jí to pověděl, že by hned musel umřít. Ona na to: „Buď mi to pověz a nebo si umři!“ Když potom přijeli domů, poručil jí hospodář, aby mu vykopala hrob. On si do něj lehl, a říká: „Pojd' sem, povím ti to...“ Potom se ještě jednou podíval okolo sebe a viděl, že ten starý pes přišel od dobytka; a řekl ženě, aby mu dala kus chleba. Ale pes na chléb ani nepohlédl a plakal. Přiběhl kohout a začal chléb klovat. „Ať hladem pojdeš!“ řekl mu pes, „nevidíš, že náš hospodář umře?“

„Ať umře, když je blázen!“ odpověděl kohout; „já mám sto žen, a když najdu zrnko, svolám je všechny, a pak zrnko slupnu sám. A jest-li se některá rozhněvá, klovnu ji několikrát, a tak hned potom je klid: a on neumí jednu skrotit!“ — Hospodář to slyšel, a vyskočil z hrobu, popadl hůl a ženě naložil na hřbet. A pak už se nikdy neptala, proč se smál.“

WEB: www.octi.cz/sihasepa/
vyslo: 7. 1. 2026

Ilustrace: Testérka fotky: Canon G7X
e-mail: sihasepa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

461

SIHÁČEK

leden 2026

Jak to zvládáme

CO SE STALO

17. 12. — bylo polojasno, teploty několik stupňů nad nulou. Schůzka byla vánoční a my ji celou strávili v klubovně.

Na počátku Kuba přečetl zprávu, dopis, který posílá Toby Randal Indrimu. Jako úkol jsme plnili Scvrnkni míček. Mnozí jistě stále nechápou, jaktože se jim tak snadný úkol nepodařil splnit. (plnili jsme až chvíli před pouštěním lodiček...)

Tradičně jsme začali povídáním o vánočních zvycích. Protože nás bylo celkem dost (jako host už byla přítomna Kája...), tak jsme z Almanachu prošli, kromě jediného zvyku, všechny. Jako jediný zvyk jsme si vyzkoušeli krájení jablka (úkolu se zhostili Honza a Pavlík, a oba zvládli velký nůž výborně).

Před tradiční DIA pohádkou jsme si ještě vyslechli (z fóliové dramodesky z roku 1979) poučný příběh o tom, proč je dobré spořit (to v podání Ivana Mládky), a z druhé strany píseň a pak ukázkou jak se počítáče v tom roce na

výzkumném ústavu učily mluvit...

Následovala tradiční »DIA pohádka«, letos to byla **Jak si pejsek s kočičkou dělali dort**. Známy příběh o nenechavém psovi, který, když sežral dort, ušetřil známou dvojici od bolení břicha... (během akce se jako druhý host objevila Kája ml. ...)

Potom jsme zkoušeli popsané cvrknání do pingpongáče, no a pak zapalovali svíčky a postupně kladli do vaničky a tak začalo »pouštění lodiček«.

No a pak následovala vánoční fotka s horkým punčem, a pak došlo na »losování dárečků«. Vyrosovaný vždy vytáhl z pytlíku další jméno a další dárek našel majitele. Dárečky to byly pěkné, někoho potěšili více, jiného méně, ale vyšly na všechny, co dorazili.

Pak došlo na rozbalování, samozřejmě všichni čekali co bude v té velké krabici co donesl **Seba** — a byl to obraz, ale ne jen tak ledajaký, osobně malovaný s pokřikem Sihasepy...

CO SE STANE Uzlařská regata

17. 1. 2026. máte ještě několik dní, abyste trénovali.

